

GOZD IN BIOTSKA PESTROST -

Moje ime je Flora in rada bi vam povedala zgodbo o fantu, ki sem ga ljubila. Čeprav sem ga poznala samo za trenutek, se bom vedno spomnila tiste pomladi. Tiste, ki je naredila, da so moji metulji lebdeli in da sem zacvetela. Veste, ta fant je bil Pomlad, jaz pa sem bila samo roža. Čeprav sem bila cvet, me je imel rad takšno, kakršna sem bila. Prišel je in me zalil, mi prinesel metulje, da bi mi delali družbo, ko ga ni bilo. Poskrbel je, da sem zacvetela, in ko sem mu gledala v oči, sem videla dve žareči iskri.

Zbudila sem se v lepem spomladanskem večeru, ravnokar sem prišla iz zemlje in takrat sem spoznala, da sem v gozdu. Bilo me je strah, saj nikogar ni bilo blizu, ki bi bil kot jaz. Zraven mene so bili samo veliki, stari hrasti, bilo je nekaj grmičev in tudi gob. Trajalo je par ur, preden so me opazili, a ko so me, so me sprejeli in naučili, kako poteka življenje v gozdu.

Prvi letni čas je bil Pomlad. Govorili so mi, da je nežen, prijazen in na splošno prelep. Toda najprej me ga je bilo strah, ampak ko sem mu pogledala v oči, sem vedela, da mu lahko zaupam. Zrla sva drug drugemu v oči, kar se je čutilo kot milijon let, a se je končalo čez 5 minut. Cvetela sem in moji cvetni listi so se spremenili v čudovito barvo sivke. Vsi v gozdu so mi govorili, da bo odšel in naj se ne navezujem preveč, ampak kljub besedam ostalih, sem se zaljubila. Nekaj dni pozneje so rekli, da je prišel dan za slovo. Preden je odšel, mi je dal metulja, ki sem ga ljubila enako kot Pomlad. Ko je odšel, sem v sebi začutila bolečino, onemoglost, obup in nemoč.

Mislila sem si, da ne bom več mogla dalje, a takrat se je pojavilo Poletje, ki je bilo polno moči, o čemer bi lahko samo sanjala. Z levo roko bi lahko nadziralo strelo in sonce ter toploto z desno. Reklo mi je, naj grem z njim do mavrice, ampak sem ga zavrnila. Razjezilo se je in začelo veliko deževno nevihto, ki me je prestrašila in ohladila. Po nevihti sem čutila še večjo bolečino, ampak so mi vsi v gozdu pomagali. Dajali so mi podporo, samozavest in moč napredovati v nov dan. Čez nekaj časa se je Poletje umirilo in odšlo.

Kmalu za njim se je pojavila Jesen. Jesen je bila videti sladka in dobrosrčna, ampak je bila pravzaprav hladna in ji ni bilo mar za nikogar. Vse, kar je prijela, je poginilo in umrlo, tudi nekatera najstarejša drevesa. Poginil je moj prijatelj Hrast, pod katerim sem cvetela. Vse njegovo lepo listje je bilo sedaj na tleh, pokrivalo je vsa tla okrog mene. Upala sem, da me bo njegovo listje zakrilo, a me na žalost ni. Jesen me je našla, osušila mi je cvetne liste in mi ubila metuljčka. Pogrešala sem ga. Borila sem se tako, da sem ga držala v rokah, upajoča, da bo preživel. Kmalu zatem je Jesen odšla z nasmehom na obrazu. Dober teden po njenem obisku smo vsi v gozdu slišali in začutili nekaj podobnega potresu, ki prihaja proti nam. Vse, ker sem videla, so bili obrazi, polni strahu. Postalo je mrzlo in temno, kmalu sem videla široko belo pot, usmerjeno proti meni. Na njej je hodila Zima. Najhladnejša od vseh letnih časov, saj je bila Zima tisti, ki je poskrbela, da so vsi gozdovi in vsa tla

prekrita z belo in hladno odejo. Naredila je, da so se moje korenine spremenile v led in da sem zamrznila. Vse, česar se spomnim, je hlad, ki sem ga čutila. Mislila sem, da je to konec, da ne bo več moje Pomladi, da ne bom več cvetela. Ampak nisem mislila, kako zelo sem se motila. Pomlad se je vrnila, gozd je spet zaživel in jaz sem spet zacvetela. Postala sem še močnejša in še bolj vzdržljiva proti Poletju, Jeseni in Zimi.

Nihče mi ne verjame, ko mu povem to zgodbo, saj še nikoli niso spoznali majhne cvetlice, ki bi živele v gozdu in bila zaljubljena v Pomlad. Lepo je, če najdete svoj gozd, ki vam bo pomagal postati močnejši in če najdete svojo Pomlad, ki vas bo ljubila take, kot ste, kajti gozd ne izbira, ampak daje prostor vsem, ki živijo in dihajo v njem.

Nika Ornik